

Sygnatura akt II Ca 1978/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Anna Nowak (sprawozdawca)
Sędziowie:	SO Jarosław Tyrpa SR del. Marcin Hałgas

Protokolant: protokolant sądowy Joanna Hanek

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2015r. w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...)

przeciwko A. W. (1) i B. W. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Rejonowego w Oświęcimiu

z dnia 26 listopada 2014r., sygnatura akt I C 153/14

1. oddała apelację;

2. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanych solidarnie kwotę 1200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

SSR Marcin Hałgas SSO Anna Nowak SSO Jarosław Tyrpa

Sygn.. akt II Ca 1978/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 25 listopada 2015 roku

(...), pozwem z dnia 26 sierpnia 2013 roku, wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych, A. W. (1) oraz B. W. (1) kwoty 15.041, 46 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 9 lipca 2012 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu zgodnie z załączonym wykazem kosztów.

W uzasadnieniu powód podniósł, iż w dniu (...) w G. miało miejsce zdarzenie drogowe, skutkiem którego było uszkodzenie samochodu osobowego marki H. (...) o nr rej. (...), stanowiącego własność I. L. i W. L.. Winnym przedmiotowej kolizji był A. S. kierującym samochodem ciężarowym marki S. (...) o nr rej. (...) stanowiący współwłasność pozwanych prowadzących działalność gospodarczą pod nazwą (...). W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu zdarzenia pozwani nie korzystali z ochrony ubezpieczeniowej, gdyż nie zawarto stosownej umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów.

Sąd Rejonowy w Oświęcimiu, Wydział I Cywilny, wydał w dniu 4 października 2013 roku nakaz zapłaty, na mocy którego nakazał pozwany A. W. (1) i B. W. (1), aby solidarnie zapłacili stronie powodowej kwotę 15.041,46 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 9 lipca 2012 do dnia zapłaty oraz kwotę 2.606,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Od powyższego nakazu sprzeciw wnieśli pozwani, wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenia od strony powodowej na ich rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 26 listopada 2014 roku Sąd Rejonowy w Oświęcimiu oddalił powództwo oraz zasądził od(...)na rzecz pozwanych tj. A. W. (1) oraz B. W. (1) jako wierzycieli solidarnych kwotę 2.434 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Rozstrzygnięcie powyższe Sąd oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

Sąd za bezsporne uznał, że A. W. (1) i B. W. (1) prowadzący działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą (...), zakupili w dniu (...)ciągnik siodłowy marki S. (...) o nr rej. (...) od G. M.. Sprzedawca poinformował pozwanych, że pojazd do dnia 11 grudnia 2011 roku jest objęty ochroną ubezpieczeniową w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych na podstawie polisy o nr (...) wystawionej przez (...) S.A. W wyniku zarejestrowania powyższego pojazdu przez pozwanych w Starostwie Powiatowym w O., otrzymał on nowe tablice rejestracyjne o nr(...)

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu (...) T. O. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) zbył na rzecz G. M. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w T. samochód ciężarowy marki S. (...) o nr rej. (...), który był objęty ubezpieczeniem OC, potwierdzonym polisą o nr (...) wystawioną przez (...) S.A. z siedzibą w S. z okresem ubezpieczenia od dnia 12 grudnia 2010 roku do dnia 11 grudnia 2011 roku. W dniu 11 marca 2011 roku G. M. złożył w Agencji o nazwie (...) pismo zatytułowane wypowiedzenie z dnia 10 marca 2011 roku na mocy którego wypowiedział umowę OC, dotyczącą samochodu ciężarowego marki S. o nr (...) wystawioną przez (...) S.A.. Niemal identyczne w swej treści pismo G. M. wysłał bezpośrednio do (...) S.A., które dostarczono w dniu 24 marca 2011 roku. Skutkiem złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy OC ochrona wynikająca z powyższej polisy została zakończona z upływem trzydziestego dnia następującego po zawarciu umowy przenoszącej własność pojazdu tj, w dniu 9 kwietnia 2011 roku.

W dniu (...) samochód ciężarowy marki S. o nr rej. (...) stanowiący własność pozwanych uczestniczył w kolizji drogowej w G. na skutek czego doszło do uszkodzenia samochodu osobowego marki H. (...) o nr rej. (...)stanowiącego współwłasność I. L. oraz W. L.. Sprawcą szkody był A. L. – pracownik pozwanych, który podczas skrętu w lewo na drogę dojazdową do stadionu P. zaczepił krawędzią skrzyni ładunkowej drzwi zaparkowanego samochodu marki H. (...). W dniu 26 kwietnia 2011 roku ciągnik siodłowy marki S. o nr rej. (...) nie posiadał ważnej polisy w zakresie obowiązkowego OC. Zawiadomieniem z dnia 28 grudnia 2011 roku w sprawie o nr szkody (...) (...)poinformował (...) o przyznaniu świadczenia z obowiązkowego ubezpieczenia OC komunikacyjnego w związku z wypadkiem z dnia (...) w kwocie 12.228,83 złotych. Zawiadomieniem z dnia 17 lutego 2012 roku w sprawie o nr szkody (...) (...) poinformował (...)o przyznaniu świadczenia z obowiązkowego ubezpieczenia OC komunikacyjnego w związku z wypadkiem z dnia (...)w kwocie 2812,63 złotych. W dniu 30 maja 2012 roku pozwani B. W. (2) i A. W. (2) zostali wezwani przez (...)do zapłaty kwoty 15.041,46 złotych. Pozwani powyższe wezwania otrzymali w dniu 8 czerwca 2012 roku.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd oparł się na wyżej wskazanych dokumentach, których wiarygodność nie budzi wątpliwości, ponieważ żaden z tych dokumentów nie został zakwestionowany przez którąkolwiek ze stron. Sąd ustalając stan faktyczny wzięł również pod uwagę zeznania świadków.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy zważył, że roszczenie strony powodowej wywodzące się z art. 110 ust 1 u.b.o. jest niezasadne. Stwierdził, że strona powodowa nie wykazała w należyty sposób zgodnie z treścią artykułu 6 k.c., że dokonała wypłaty odszkodowania na rzecz poszkodowanych, co jest podstawową przesłanką skuteczności roszczenia zwrotnego na podstawie art. 110 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Roszczenie regresowe powstaje dopiero z chwilą wypłaty przez Fundusz poszkodowanym odszkodowania.

Apelację od tego wyroku wniósł powód zaskarżając wyrok w całości.

Apelujący zarzucił:

1) naruszenie prawa procesowego:

- art. 233 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i w oparciu o zgromadzone dowody w sprawie wydanie wyroku wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego poprzez błędne przyjęcie, że powód nie wykazał w dostateczny sposób przesłanek odpowiedzialności pozwanego za szkodę wyrządzoną posiadaczom pojazdu marki H. (...) o nr rej. (...), a także uprawnienia powoda do wystąpienia z żądaniem regresowym w stosunku do pozwanych w sytuacji gdy powód przedstawił dokumenty na tę okoliczność,

- art. 232 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że strona powodowa nie wykazała dowodów dla stwierdzenia podstaw odpowiedzialności pozwanych, a także podstaw do wystąpienia przez powoda z żądaniem regresowym,

- art. 227 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na oddaleniu wniosków dowodowych zgłoszonych przez powoda w odpowiedzi na sprzeciw z dnia 11 marca 2014 roku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego ds. mechaniki samochodowej na okoliczność ustalenia rozmiaru uszkodzeń samochodu marki H. (...) o nr rej. (...) i kosztów związanych z jego naprawą, które to wnioski zmierzały do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy mających wpływ na jej rozstrzygnięcie, gdyż sąd orzekał na podstawie niepełnego materiału dowodowego sprawy.

2) naruszenie prawa materialnego a to:

- art. 110 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że pozwani nie są zobowiązani do zwrotu powodowi spełnionego świadczenia i poniesionych kosztów, podczas gdy sprawca szkody z chwilą wypłaty przez (...)odszkodowania obowiązany jest do zwrotu (...) spełnionego świadczenia i poniesionych kosztów.

- art. 436 par 1 k.c. w zw. z 435 k.c. poprzez jego niezastosowania na skutek błędnego przyjęcia, że współwłaściciele nieubezpieczonego pojazdu marki S. (...) o nr rej. (...) A. W. (2) i B. W. (2) nie ponoszą odpowiedzialności za zdarzenie drogowe na zasadzie ryzyka.

- art. 518 par 1 pkt 3 k.c. poprzez jego niezastosowanie i tym samym nie uznanie, że w związku ze spełnieniem świadczenia na rzecz poszkodowanego powód nabył wierzycelność względem pozwanych do wysokości dokonanej zapłaty;

- art. 6 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i stwierdzenie, że powód nie udowodnił przesłanek odpowiedzialności regresowej

- art. 410 k.c. w zw. z art. 405 k.c. poprzez jego niezastosowanie albowiem z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, iż wobec możliwości bezpośredniego dochodzenia roszczeń od pozwanych wobec wypłaty

odszkodowania przez (...), pozwani zostali zwolnieni z obowiązku naprawienia szkody, a tym samym bezpodstawnie wzbogaceni.

Skarżąca, wskazując na powyższe uchybienia, wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z uwagi na konieczność uzupełnienia i powtórzenia postępowania dowodowego poprzez przeprowadzenie z opinii biegłego ds. mechaniki samochodowej na okoliczność ustalenia rozmiaru uszkodzeń samochodu marki H. (...) o nr rej. (...) i kosztów związanych z jego naprawą. Apelująca wniosła również o zasądzenie solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje zgodnie z załączonym wykazem kosztów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego, znajdujących pełne oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i trafnie określił konsekwencje prawne z nich wynikające. Ustalenia stanu faktycznego poczynione przez Sąd I instancji, Sąd Okręgowy przyjmuje za własne bez konieczności ponownego ich przytaczania

W pierwszej kolejności należy rozważyć zarzut naruszenia prawa procesowego, gdyż kontrola prawidłowości zastosowania oraz wykładni prawa materialnego może być dokonana jedynie na podstawie prawidłowo ustalonego stanu faktycznego sprawy.

Zarzuty apelującej - tj. zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 233 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i w oparciu o zgromadzone dowody w sprawie wydanie wyroku wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, zarzut naruszenia art. 232 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że strona powodowa nie wykazała dowodów dla stwierdzenia podstaw odpowiedzialności pozwanych, a także podstaw do wystąpienia przez powoda z żądaniem regresowym oraz zarzut naruszenia art. 227 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na oddaleniu wniosków dowodowych zgłoszonych przez powoda w odpowiedzi na sprzeciw z dnia 11 marca 2014 roku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego ds. mechaniki samochodowej – są ze sobą powiązane, a zatem Sąd Okręgowy postanowił odnieść się do nich łącznie.

Zgodnie z art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Podejmując decyzję o przeprowadzeniu lub nie określonego dowodu Sąd ma nie tylko prawo ale wręcz obowiązek zbadania czy wskazane dowody mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy trafnie ocenił, że wskazane przez pozwanych dowody nie są dowodami istotnymi dla rozstrzygnięcia sprawy. Dowody te zostały przez powoda powołane na okoliczność ustalenia rozmiaru uszkodzeń samochodu marki H. (...) o nr rej. (...) i kosztów związanych z jego naprawą. W niniejszej sprawie przedmiotem sporu nie był rozmiar uszkodzeń samochodu, lecz roszczenie regresowe (...) wobec pozwanych oraz jego zasadność, w związku z tym, nie można się zgodzić z apelującym, iż Sąd Rejonowy orzekał na podstawie niepełnego materiału dowodowego, bowiem powyższe okoliczności nie były istotne dla rozstrzygnięcia.

Nie sposób się zgodzić z zarzutem naruszenia art. 232 k.p.c. oraz 233 k.p.c. przez Sąd Rejonowy jakoby wyrok został wydany wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego. Zdaniem Sądu odwoławczego dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zebranego materiału dowodowego odpowiadała zasadom swobodnej oceny dowodów, o której mowa w art. 233 § 1 k.p.c. Sąd dokonał wszechstronnej i szczegółowej oceny opartej na kompleksowym materiale. Jego wnioski w tym zakresie nie miały wybiórczego charakteru, wręcz przeciwnie, wyprowadzone były z analizy wszystkich dowodów. Sąd pierwszej instancji nie uchybił również zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Sąd I instancji słusznie wskazał, iż powód nie wykazał w sposób wystarczający, aby wypłacił odszkodowanie uprawnionym osobom. Sąd Odwoławczy zgadza się ze stanowiskiem skarżącego, iż głównym zadaniem (...) jest zapewnienie gwarancji wypłaty odszkodowań i świadczeń osobom poszkodowanym w kolizjach i w wypadkach drogowych spowodowanych przez sprawców, którzy mimo obowiązku nie dokonali zawarcia umów ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej lub gdy sprawcy szkody nie zostali zidentyfikowani. Zastrzeżenia apelującego, iż Sąd I

instancji nie zapoznał się z przebiegiem oraz wynikami postępowania prowadzonego przez zakład ubezpieczeń są nieuzasadnione. Odpowiedzialność pozwanych, wielkość świadczenia oraz zasadność roszczenia ma drugorzędne znaczenie. Istotą postępowania było, jak już wielokrotnie podkreślił Sąd Odwoławczy, ustalenie czy powód wykazał w sposób nie budzący wątpliwości wypłatę odszkodowania osobom uprawnionym. Informacje znajdujące się w aktach postępowania likwidacyjnego były irrelevantne z punktu widzenia niniejszego postępowania. Nie sposób się również zgodzić z twierdzeniem skarżącego, iż zawiadomienie o przyznaniu świadczenia dowodzi, że odszkodowanie zostało faktycznie wypłacone. Takie zawiadomienie jest dokumentem prywatnym, gdzie art. 245 k.p.c. wskazują, iż dokumenty prywatne są tylko dowodem tego, że podpisana na nich osoba złożyła zawarte tam oświadczenie, nie dowodzą natomiast samoistnie jego prawdziwości. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 sierpnia 2012 roku I CSK 25/12) Biorąc pod uwagę powyższe zawiadomienie wysłane przez powoda ma wyłącznie charakter informacyjny, nie przesądza jednoznacznie o faktycznej wypłacie odszkodowania przez Fundusz. Ponadto należy zauważyć, iż prawidłowo ustalił Sąd Rejonowy, iż podmiot na rzecz którego rzekomo apelujący wypłacił odszkodowanie nie był upoważniony do jego odbioru. Zasadą jest, że (...)wypłaca odszkodowanie bezpośrednio osobom poszkodowanym w kolizjach i w wypadkach drogowych. Oczywiście istnieje możliwość wypłaty świadczenia na rzecz innego podmiotu, jednakże podmiot ten musi zostać w sposób właściwy upoważniony do otrzymania odszkodowania z tytułu szkody przez poszkodowanych. W przedmiotowej sprawie, jak trafnie zauważył Sąd I instancji, taka sytuacja nie miała miejsca. Upoważnienie znajdujące się w aktach sprawach, co prawda zostało podpisane przez poszkodowanych tj. przez W. L. oraz I. L., jednakże upoważniało ono jedynie (...) S.A do wypłaty odszkodowania na rzecz (...) Fakt, że (...) nie był upoważniony przez poszkodowanych powoduje, że jakkolwiek wypłata odszkodowania dokonana przez niego na rzecz podmiotu nie może prowadzić do powstania po stronie pozwanych obowiązku wypłaty równowartości odszkodowania na rzecz Funduszu. Przy czym nie ma żadnych przytoczonych okoliczności ani dowodów dotyczących tego, że przedłożone na karcie 24 i 25 upoważnienia obejmowały także wypłatę od strony powodowej.

Odnosząc się do zarzutów naruszenia prawa materialnego Sąd Odwoławczy postanowił w pierwszej kolejności rozważyć zarzut naruszenia art. 6 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i stwierdzenie, że powód nie udowodnił przesłanek odpowiedzialności regresowej. Pozostałe zarzuty naruszenia wskazanych przez apelującą przepisów prawa materialnego, wynikają z uznania przez Sąd I instancji, iż powód nie sprostał obowiązkowi z art. 6 k.c. poprzez niewykazanie, że wypłacił odszkodowanie za szkodę wyrządzoną w pojeździe stanowiącym współwłasność I. L. oraz W. L., osobom uprawnionym do otrzymania tego świadczenia. Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Należy zgodzić się z stanowiskiem Sądu I instancji, iż przedstawione dokumenty przez powoda, znajdujące się na karcie 81 i 82 akt sprawy tj. potwierdzenie przelewu nie wskazują, że wypłaty dokonano na rzecz właścicieli samochodu H. (...), a na rzecz przedsiębiorcy „(...), G., ul. (...)”, którego upoważnienia do odbioru świadczenia nie wykazano. Nie ulega wątpliwości, że powód jest podmiotem profesjonalnym, zajmującym się zawodowo wypłacaniem odszkodowań i świadczeń osobom poszkodowanym w kolizjach i w wypadkach drogowych spowodowanych przez sprawców, którzy mimo obowiązku nie dokonali zawarcia umów ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej lub gdy sprawcy szkody nie zostali zidentyfikowani. Dlatego też należy od niego wymagać należytej staranności.

Istotą postępowania przed Sądem I instancji było wykazanie, iż powód wypłacił odszkodowanie uprawnionym osobom. Niewykazanie takiego stanu rzeczy pociągnęło za sobą niezastosowanie przez ten Sąd art. 110 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...), zgodnie z którym z chwilą wypłaty przez Fundusz odszkodowania, w przypadkach określonych w art. 98 ust. 1 pkt 3 i ust. 1a, sprawca szkody i osoba, która nie dopełniła obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia obowiązkowego, o którym mowa w art. 4 pkt 1 i 2, są obowiązani do zwrotu (...)spełnionego świadczenia i poniesionych kosztów. Nie sposób zgodzić się z apelującym, który zarzuca Sądowi, iż przyjął on, że pozwani nie są obowiązani zgodnie z wyżej cytowanym artykułem do zwrotu (...)spełnionego świadczenia. Sąd I instancji wyraźnie wskazał, iż powodem niezastosowania art. 110 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych jest niewykazanie, w należyty sposób przez powoda, dokonania wypłaty odszkodowania na rzecz poszkodowanych, albowiem taka wypłata stanowi podstawową przesłankę skuteczności roszczenia zwrotnego.

Za nietrafny należy uznać zarzut apelującego co do przyjęcia przez Sąd, iż pozwani nie byli posiadaczami pojazdu, którym wyrządzono szkodę. Sąd Rejonowy nie kwestionował ani tożsamości posiadaczy pojazdu ani wyrządzonej szkody, istota rozważań Sądu w pierwszej kolejności sprowadzała się do oceny czy powód udowodnił fakt, iż wypłacił on odszkodowanie uprawnionym osobom. Ponadto nie można się zgodzić z twierdzeniem powoda jakoby oddalenie powództwa w stosunku do osób, które nie zawierają umów obowiązkowego ubezpieczenia OC prowadziłoby do ich nieuzasadnionego uprzywilejowania względem innych użytkowników pojazdów, którzy dbają o wypełnienie obowiązku zawarcia umów obowiązkowego ubezpieczenia OC. Oddalenie powództwa przez Sąd I instancji nastąpiło na skutek niewykazania przez powoda wypłaty odszkodowania, to on był obowiązany na podstawie art. 6 k.c. udowodnić ten fakt, jednakże tego nie uczynił, a przedstawione przez niego dokumenty zostały zakwestionowane przez pozwanych. Zadaniem Sądu nie jest udowodnienie twierdzeń podnoszonych przez strony postępowania sądowego, Sąd biorąc pod uwagę wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego, na które składają się między innymi dokumenty złożone przez strony, dokonuje rozstrzygnięcia danej sprawy. Dlatego też twierdzenie apelującego jakoby oddalenie powództwa stanowiło uprzywilejowanie osób, które nie zawierają umów obowiązkowego ubezpieczenia OC, jest nieuzasadnione.

Zarzuty apelującego - tj. zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 436 par 1 k.c. w zw. z 435 k.c. poprzez jego niezastosowanie na skutek błędnego przyjęcia, że współwłaściciele nieubezpieczonego pojazdu marki S. (...) o nr rej. (...) A. W. (2) i B. W. (2) nie ponoszą odpowiedzialności za zdarzenie drogowe na zasadzie ryzyka, zarzut naruszenia art. 518 par 1 pkt 3 k.c. poprzez jego niezastosowanie i tym samym nie uznanie, że w związku ze spełnieniem świadczenia na rzecz poszkodowanego powód nabył wierzitelność względem pozwanych do wysokości dokonanej zapłaty oraz zarzut naruszenia art. 410 k.c. w zw. z art. 405 k.c. poprzez jego niezastosowanie albowiem z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, iż wobec możliwości bezpośredniego dochodzenia roszczeń od pozwanych wobec wypłaty odszkodowania przez (...), pozwani zostali zwolnieni z obowiązku naprawienia szkody, a tym samym bezpodstawnie wzbogaceni - są ze sobą powiązane, a zatem Sąd Okręgowy postanowił odnieść się do nich łącznie.

Sąd Rejonowy w dokonanych przez siebie ustaleniach faktycznych wskazał, iż samochód ciężarowy marki S. o nr rej. (...) stanowiący własność pozwanych uczestniczył w kolizji drogowej w G. na skutek czego doszło do uszkodzenia samochodu osobowego marki H. (...) o nr rej. S.C. (...) stanowiącego współwłasność I. L. oraz W. L., sprawcą szkody był A. L. – pracownik pozwanych. Rozstrzygając przedmiotową sprawę Sąd Rejonowy nie kwestionował odpowiedzialności pozwanych za zdarzenie drogowe. Jednakże jak już wyżej Sąd Odwoławczy wskazał, istotą sprawy było roszczenie regresowe po stronie (...) Powodem oddalenia powództwa nie był brak odpowiedzialności po stronie pozwanych za przedmiotową kolizję, lecz niewykazanie przez powoda wypłaty odszkodowania osobie uprawnionej, a to stanowiło punkt wyjścia rozważań Sądu I instancji. Fakt niewykazania wypłacenia stanowi przeszkodę w zastosowaniu artykułów wskazanych przez skarżącego. Trudno również mu przyznać rację, aby w niniejszej sprawie zastosowanie znalazł art. 410 k.c. w zw. z art. 405 k.c. Skarżący wskazuje, iż wobec wypłaty odszkodowania przez (...) poszkodowanemu, pozwani zostali zwolnieni z obowiązku naprawienia szkody, a tym samym bezpodstawnie wzbogaceni. Jego twierdzenie sprowadza się do faktu wypłaty odszkodowania, które jak stwierdził Sąd Rejonowy, a Sąd Odwoławczy podziela, nie zostało przez niego wykazane. Apelujący jako podstawę prawną dochodzonego przez siebie roszczenia wskazał art. 110 ust.1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o obowiązkowych ubezpieczeniach. Przesłanką roszczenia regresowego z tego przepisu nie jest odpowiedzialność pozwanych, lecz wypłata odszkodowania osobom uprawnionym.

Co do zarzutu art. 518 par 1 pkt 1 k.c. również należy uznać go za chybiony. Co prawda Sąd Najwyższy uchwałą z dnia 19 października 1995 roku (III CZP 98/95) uznał, iż artykuł 518 § 1 pkt 1 k.c. może stanowić podstawę roszczenia (...) do posiadacza pojazdu mechanicznego, który nie był ubezpieczony ubezpieczeniem komunikacyjnym, o zwrot odszkodowania wypłaconego na podstawie art. 51 ust. 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej, jednakże jego zastosowanie jest możliwe przy przyjęciu, że wypłacając poszkodowanemu odszkodowanie (...) spłaca cudzy dług w rozumieniu art. 518 § 1 pkt 1 k.c. W niniejszej sprawie jak już wielokrotnie zostało podkreślone apelujący nie wykazał, aby wypłacił odszkodowanie uprawnionym osobom, co za tym idzie zarzut niezastosowania wyżej wymienionego przepisu należy uznać za chybiony.

Z tych przyczyn Sąd Okręgowy z mocy art. 385 k.p.c. oddalił apelację powoda.

O kosztach procesu za instancję odwoławczą orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 6 pkt. 4 w zw. z § 12 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, obciążając powoda jako przegrywającego proces obowiązkiem zwrotu pozwanym solidarnie w całości poniesionych przez nich kosztów postępowania zasądając z tego tytułu od powoda na rzecz pozwanych kwotę 600 złotych. Apelacja powoda została oddalona w całości i dlatego jest on zobowiązany zwrócić pozwanym poniesione przez nich przed Sądem odwoławczym koszty zastępstwa procesowego w wysokości 600 złotych, ustalone według wyżej powołanych przepisów.

SSO Jarosław Tyrpa SSO Anna Nowak SSR Marcin Hałgas